

(Eulalie)

Magány lakom volt,
hol világjaj szólt,
És bűm lelkem mélyére ült,
Míg arám lett jó Euláliám arcára pír került –
Míg szőke arám Euláliám mosolyra nem derült.

Ah, kisebb a fény
Egy csillag estén,
Mint lánykám sugárzó szeme!
Ha pára köd selymén
Szivárvány-hold gyöngybíbort szó bele,
De szebb lehet ám szép Euláliám legtöbb rejtett tincse –
S nem olyan ám, mint Euláliám fűrtje és gyöngyszeme kincse.

Kételyek Kínja
Nem jöhet soha,
Mert az ő lelke suttog nekem
És minden napon
A fényét kapom;
Az égi Astarte van velem,
Amíg rám tekint jó Euláliám szép asszonyszeme –
Amíg rám tekint kis Euláliám ibolyaszeme.

Fordította: Németh Dezső